

Mavi Yeşil Ve Sessiz Tını

– Kalbikelam · 08 Ağustos 2024

MAVİ YEŞİL ve SESSİZ TINİ

Yağmur toprağı sulamayı bitirmişti. Gökkuşağı peyda olmuştu camın ardında. Zaman yersiz ve yurtsuzdu. Demli bir duygu, vaatkâr vaktinde nöbetteydi.

Çay bardakta henüz yarı olmuştu ki masadan kalktı. Pejmürde saçlarını topladı, dağınık sevmezdi. Sırt çantasına defterlerini, kitabını, kalemlerini koydu. Fesleğene dokundu. Dağılan rahiyasını ciğerlerine doldurdu. On saniye gözlerini kapattı, ruhunda oluşan gayya kuyusuna baktı. Duvarlarındaki yosunları gözleri ile çiğnedi. Dipsiz ve karanlık bir kuyuda kalbinden bir tılsım aradı. Birbiri içine girmiş duygularda zihni kulaç atıyordu. Açtı. Ve açlık şahdamarında adımlıyordu. Okumak ve yazmak. Küçülüp kitapların arasında kaybolmak, kelimelerden halat yapıp tüm bedenine dolamak istiyordu.

Direksiyona oturduğunda, güneş saçaklarını uzatmaya başlamıştı. Kollarının arasında dünya kadar tonlarca uğultulu bir ağırlık vardı. Dünya, avuçlarında yuvarlanıyordu. Arsız bir kalabalıktan kaçmak istiyordu. Camı açtı. Rüzgârın yanaklarını tokatlamasına izin verdi. Belki kendine gelebilirdi. Son okuduğu kitap geldi aklına. Ağzı sulandı. O nasıl bir ruhun ala bora oluşuydu. Küllü yağmurlar yağmıştı kahramanın dünyasına. İçi acıdı. Yazar en sevdiği dostuydu. Her gün konuşur, rüyalarında ağırlardı.

Sıra sıra zeytin ağaçlarını geçti, çam ağaçlarının heybeti ve göğe ulaşma azimlerini seyretti. Yeşil maviye koşuyordu. Kucağını açmış mavi, kollarını uzatmış yeşili sarmalamayı bekliyordu. Mavi aşktı, yeşil tutku. Uzanmış gelinciklere gülümsedi. Yolun sol tarafında arabanın tepelediği köpek yüzünün ekşimesine sebep oldu. Kanlar içinde kalan köpeğin organları tüylerinin arasından sarkıyordu. Hangi vicdansız öldürmüş yolun kenarında bırakmıştı. Merhamet göç etmiş, gölgesini bile bırakmamıştı. Dededen kalma evin yetmişlik takta kapısını gıcırıtıyla açtı. Yamacın aşağısında ırmağın sesi kulaklarına kadar koşuverdi. Sonra yanına gidip sohbet etmeyi düşündü. Tozların serildiği, yıllanmış tahta kokusunun karşıladığı odaya çantasını bıraktı. Camı açarak dağ havasının girmesine izin verdi. Kendine bir kahve yaptı. Irmağa bakan zeytin ağacına sırtını verdi. Irmak dağlardaki karları yutmuş, bütün heybetiyle gürlüyor, yeşilin koynunda bebek gibi sallanıyordu. Kahvesini yudumlarken gökyüzünün maviliğine gözleri ile çıktı. Oradan dağlar, bahçeler nasıl güzel görünürdü. Irmak yeni gelin gibi dağların arasından süzülüyordu. Gökyüzünün yıldızlı kraliçesi olduğunu hayal etti. Alfabetini mavi, yeşil ne varsa anlıyorlar, bir tek kendisi anlamıyordu. İçindeki karanlık ruhuna bir mum yakmaya çalışırken, doludizgin koşan atlar mumları söndürüyorlardı. Kahvesini bitirdi. Defterinin arasından kalemini eline aldı. Yazdı, yazdı.

Dedesiyile yedi sekiz yaşlarında otların üzerinde yuvarlanıp cuf cufculuk oynadığı yıllar geldi yanı başına. Ağaçlara budama yapan dedesine ağaçların canını acıtmaması için yalvarırdı. Ağlardı, küserdi ağaçlar. Renkleri solardı. Bir gün dedesi adına bir çam ağacı ekmişti. Yemyeşil dallarına sarılır, öperdi. Beraber büyüyeceklerdi. Kovasıyla sulardı ağacını. Konuşurdu. Günler sonra kurudu ağacı. Sahra'nında kelimeleri, sevinci kurudu. O günden sonra asla ağaç ekmedi, hiç ağacı olmadı.

“Sen akıp yolunu bulmuşsun,” dedi ırmağa. Nefesinin son ketresine kadar derin derin nefes aldı.

İçindeki karmakarışık birbiriyle boğuşan duygularına hükmü geçmiyordu. Tekrar kalemi eline aldı, hayır onlarca yazması gereken konu varken yazamıyordu. Tümceler kilitlemiş, harfler uçmuştu. Yolun kenarında öldürülen köpek geldi aklına. Sahipsizdi. Terkedilmiş ve değersizleştirilmişti. Gözlerinden düşün damlaları elinin tersiyle ovalayarak sildi. Dede evinde birkaç gün kalıp kendini toparlamayı düşündü. Toprağa basılan bir çift ayak sesi duydu. Ses hisirtici bir şekilde gittikçe yaklaşıyordu. Ürperdi. Yaslandığı zeytin ağacından medet bekler şekilde pustu.

“Kim var orada.”

Arkasına baktı, sonra gökyüzüne ırmağa ardından tekrar arkasına. Kalbinin atışları koşmaya başlamıştı.

“Korkmayın, ben ilerdeki çiftliğin bekçisi Hasan. Arabayı görünce kim gelmiş diye merak ettim. Kalacak mısınız? Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Ay korktum bir an. Hayır teşekkür ederim. Kahve alır mısınız?”

Sahra evden sıcak kahve getirdi. Hasan’la ırmağa karşı kahvelerini yudumluyorlar, önlerine serilen sessizliği bozmak için bir şeyler düşünüyorlardı.

“Dedenin yılları geçti buralarda. Şu dağın koynunda, ırmağın kıyısında. Çocuk gibi baktı ağaçlara, elinde bıçak gezdiği yerlerde hep aşı yapardı. Allah rahmet eylesin.”

“Öyle.”

“Kahve için sağ ol,”

Adam uzaklaşırken, dağılan zihnini toparlamaya çalışan Sahra, kaynayan volkan gibi olan yüreğini durgunlaştırmaya çalışıyordu. Güneş, mavi ve yeşil ölmeye başlamıştı. Yatacağı yere çeki düze verdi. Ekmek arası peynir domates hazırladı. Demlikte su kaynattı. Sallama çayı kupa da sallandırdı. Karanlık bütün renkleri yutmuştu. Perdeleri çekti, masaya oturdu. Kötü yola giden karakterini kurtarmak istiyordu. Önce uyuşturucudan kurtarmalıydı, alkol kolaydı. Yazdı yazdı. Tam iyileşirken madde nöbeti tuttu. Annesinden para istedi, annesi vermedi. Büyükannesine gitti, vermeyince altın istedi. Onu da vermedi büyükannesi. Yakasını topladı silkti, şiddetin dozunu arttırarak istediğine kavuştu.

Birden tüyleri diken diken oldu. Rüzgâr sesli sesli camları dövüyor, çam ağaçları âdeta inliyordu. Ürperdi. Kocaman yutkundu. Ampüller söndü. Rüzgâr elektriğe galip gelmişti. Elleri ile yatağını buldu, bacaklarını toplayarak yatağa oturdu. İçinde sonu görünmeyen bir titreme vardı. Sebebi neydi? Büyükannenin korkusu gibi bir şey miydi? Yok. Kötü yola mı düşmüştü? Hayır. Yazmak ve okumaktı tek yaptığı. Yazmak ve okumak, nefes alıp vermek gibi. Büyüyen rüzgârın çığı odalarda gezinmeye başlamıştı. Küçükken annesinin öğrettiği duaları okudu, kendini biraz rahatlamış hissetti.

Rüzgârın uğultusuna karışan gümbürtü kapının ardından gelmeye başlamıştı. Kapı hızlıca dövülüyor ardından bir erkek sesi kendini ortaya atmış bağıırıyordu. Telefonunun ışığı ile pencereden baktı. Bekçi Hasan, elinde ışıldakla kapı ardında bekliyordu. Yabancı değildi. Kapıyı açtı. Kapıyı açmasıyla adam içeri daldı. Gözleri börtleyen Sahra şaşırıldı.

“Hayırdır Hasan abi.”

“Korkarsın diye bir bakayım dedim.”

“Yok niye korkayım ki!”

Dediğine kendi de inanmasa dik durması, içinde yanan meşaleyi dışarı taşırmaması gerekiyordu.

“Ben varım korkma.”

Adam ışıldağı masaya bıraktı, kanepeye oturdu. Gözlerini Sahra'dan ayırmıyor âdeta gözleriyle Sahra'yı yiyordu. Telefonunun ışığı adamın yüzüne vuruyordu. Sahra işi olduğunu, korkmadığını söyledi. Birden çirkefleşen adam Sahra'nın üstüne yürüdü. Elleri aldıkları kitap ve defter ile adama vurmaya başladı. Vurdu vurdu. Ellerini son gücüne kadar konuştu. Canı boğazına çıktı çıktı indi. Yerde yatarken pencereden bakarak gözleri mavi ve yeşil aradı. Yoktu. Karanlık boğazına kadar doymuş, bütün mavi ve yeşili yemişti. Sürünerek dağılan defterin sayfalarını kucağına topladı. Ağladı ağladı. Sayfalar da karaya bulaşmıştı.

Hayat; hayallerle nefeslerin arasına sıkışmış, çok ince bir çizgiye yerleşmişti.

Zaman; anı öğütüyor, artıkları mahzenimize mühürlüyordu.

Uslanan rüzgâr mıydı? Yoksa demini almamış zaman mı?

Saatler sonra gözlerini açtı. Kucağındaki sayfaları odaya dağıttı. Gözlerinin bütün ferisi kaybolmuş, zift dökülen kalbinden silindir geçmişti. Arabanın anahtarını alarak kendini arabaya attı. Sürdü ağladı, ağladı sürdü arabayı. Nereye kime gittiğini bilemeden. Lime lime etti içindekileri. İçindeki yanardağ çoktan taşmış, ne var ne yok yakmıştı. Gaza bastıkça bastı. Yeşil uykuda mavi ölüydü. Son kez çıktı sesi. Gece, son kez duydu sesini. Bir uçurumun dibinde; dününü, bu gününü, yarınını toprağa bulayarak. İçinde biriken ne varsa saldı dışarı, tıpkı yolda arabanın tepelediği köpek gibi.